

Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21.09.2016, sp. zn. 5 To 35/2016, ECLI:CZ:VSOL:2016:5.TO.35.2016.1

Číslo: 45/2018

Právní věta: Jestliže se spolupachatelé (§ 23 tr. zákoníku) předem dohodli na společném fyzickém napadení nejméně dvou osob, přičemž s ohledem na způsob provedení útoku a intenzitu užitého násilí byli přinejmenším srozuměni i s tím, že někomu z napadených může být způsobena vážná porucha zdraví, pro naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku u každého z nich není významné, že někteří ze spolupachatelů sami nenapadli nejméně dvě osoby a že svým dílčím jednáním nikomu nezpůsobili těžkou újmu na zdraví (viz přiměřeně rozhodnutí pod č. 42/2010-II. Sb. rozh. tr.).

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 21.09.2016

Spisová značka: 5 To 35/2016

Číslo rozhodnutí: 45

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Spolupachatelství, Těžké ublížení na zdraví úmyslné

Předpisy: § 145 odst. 1 tr. zákoníku
§ 145 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku
§ 23 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci k odvolání podaného státním zástupcem v neprospěch obviněných J. G., J. M. a J. Š. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 1.2016, sp. zn. 77 T 1/2015, a sám ve věci nově rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 1. 2016, č. j. 77 T 1/2015-716, byl obžalovaný J. G. uznán vinným v bodech 2), 4) pokusem zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, v bodech 1), 6) přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, v bodech 1)-4), 6) přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný J. M. byl uznán v bodě 3) pokusem zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1 tr. zákoníku, v bodech 1)-2) přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, v bodech 1)-3), 5), 7) přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, a

obžalovaný J. Š. byl uznán vinným v bodech 1), 3) pokusem zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, v bodech 2), 4) přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a v bodech 1)-4), 7) přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku.

2. Uvedených trestných činů se podle skutkových zjištění soudu prvního stupně měli dopustit tím, že dne 2. 2. 2014 v době od 2:36 hodin do 2:50 hodin v objektu zábavního střediska M. nacházejícího se v N. J. na ulici V. za vzájemné součinnosti a po předchozí společné dohodě vedení záměrem pomstít se za fyzickou potyčku, k níž došlo téže noci rovněž ve shora uvedeném objektu a které se zúčastnili obžalovaní A. K. a J. G., jakož i další osoby za situace, kdy se s ohledem na předchozí konzumaci alkoholických nápojů obžalovaní J. M. a A. K. nacházeli nanejvýš ve stavu podnapilosti, obžalovaný J. Š. nanejvýš ve stavu lehkého stupně opilosti a obžalovaný J. G. maximálně ve stavu těžkého stupně opilosti, vědomi si skutečnosti, že svým násilným níže popsaným jednáním mohou poškozeným způsobit závažná poranění,

obžalovaní J. G., J. M. a J. Š. společně s A. K., jehož stíhání bylo podmíněně zastaveno,

1) v době od 2:37 hodin do 2:38 hodin na chodbě situované v přízemí zábavního střediska M. fyzicky napadli poškozeného V. B., kterého nejprve obžalovaný J. Š. bez jakéhokoliv předchozího varování silně udeřil pěsti pravé ruky do obličejové části hlavy, v důsledku čehož jmenovaný poškozený upadl na podlahu, přičemž jakmile vstal a chtěl z místa odejít, přistoupil k němu obžalovaný A. K., který do něj oběma rukama prudce strčil,

v důsledku čehož poškozený narazil svým pravým ramenem do stěny, u níž zůstal stát, toho využil nejprve obžalovaný J. G., který jej nejméně dvakrát uhodil pravou rukou do obličejové části hlavy, a následně také obžalovaný J. Š., který mu pravou rukou zasadil tři údery směřující rovněž do oblasti hlavy s tím, že jej následně srazil na podlahu, a v okamžiku, kdy se poškozený snažil postavit, jej tentýž obžalovaný jednou zespodu kopnul do obličejové části hlavy, načež jakmile poškozený vstal a opět se hodlal z místa vzdálit, přistoupil k němu nejprve obžalovaný J. M. a vzápětí také obžalovaný J. Š., kdy každý z posledně jmenovaných obžalovaných jej jednou kopnul do nohy, čímž poškozenému V. B., mimo škody ve výši 400 Kč vzniklé poškozením jeansové košile zn. H&M, způsobili mnohočetná zhmoždění měkkých pokrývek hlavy, zhmoždění měkkých tkání v oblasti obličeje a levé strany hrudníku, jakož i zlomeninu nosních kůstek s posunem nosních úlomků, tj. středně těžké poranění

s dobou léčení v délce tří týdnů, přičemž jen shodou šťastných okolností, v důsledku kopu vedeného obžalovaným J. Š. do oblasti hlavy nedošlo ke vzniku nepoměrně závažnějších poranění, zejména zhmoždění mozku a krvácení do dutiny lební,

obžalovaní J. G., J. M. a J. Š. společně s A. K., jehož stíhání bylo podmíněně zastaveno,

2) v době od 2:37 hodin do 2:38 hodin na chodbě situované v přízemí zábavního střediska M. fyzicky napadli poškozeného M. K., a to tak, že ve chvíli, kdy se pokusil obžalovanému J. Š. zabránit v útoku na V. B., obžalovaný J. G. jej jednou kopnul do nohy a vzápětí také z boku pěsti udeřil do obličejové části hlavy, v důsledku čehož poškozený upadl na podlahu, kde jej obžalovaný J. G. nejprve zaklekl a střídavě pěsti obou rukou přibližně třináctkrát udeřil do oblasti hlavy, načež se postavil a ležícího poškozeného čtyřikrát kopnul rovněž do hlavy, poté k němu postupně přistoupili obžalovaní A. K., J. Š. a J. M., kdy každý z uvedených obžalovaných jej jednou kopnul do těla, čímž poškozenému M. K. způsobili mnohočetná zhmoždění měkkých tkání v oblasti hlavy a břicha, tj. středně těžké poranění s dobou léčení v délce 7-10 dnů, přičemž jen shodou šťastných okolností, v důsledku kopů vedených obžalovaným J. G. do oblasti hlavy, nedošlo ke vzniku nepoměrně závažnějších poranění, zejména zhmoždění mozku a krvácení do dutiny lební,

obžalovaní J. G., J. M. a J. Š.

3) v době od 2:37 hodin do 2:38 hodin na chodbě situované v přízemí zábavního střediska M. fyzicky napadli poškozeného F. C., a to tak, že ve chvíli, kdy se pokusil obžalovanému J. Š. zabránit v útoku na V. B., posledně jmenovaný obžalovaný mu podrazil nohy, v důsledku čehož poškozený upadl na podlahu s tím, že jakmile se postavil, obžalovaný J. M. ho uchopil kolem těla, načež společně opět upadli na zem, odkud se obžalovaný zvedl na kolena a v této poloze ležícího poškozeného pěstí pravé ruky nejméně pětkrát udeřil do oblasti hlavy, poté jej obžalovaný J. Š. pěstí levé ruky jednou udeřil rovněž do oblasti hlavy, a jakmile se obžalovaný J. M. postavil, pravou nohou našlápl stále ležícímu poškozenému na hlavu, kdy po těchto útocích jej obžalovaný A. K. odvedl do vedlejší místnosti, přičemž poté, co se z ní poškozený vrátil zpět na chodbu, přistoupil k němu nejprve obžalovaný J. G., který ho kopnul do spodní části těla, poté obžalovaný J. M., který jej také kopnul, tentokrát do přední strany hrudníku, a následně ho obžalovaný J. Š. z pravé strany pěstí udeřil do obličejové části hlavy, po kterémžto úderu se poškozený sesunul na kolena a v této poloze jej obžalovaní J. Š. a J. G. jedenkrát kolenem kopnuli do těla, načež obžalovaný J. Š. od poškozeného poodstoupil a nártem levé nohy jej silně kopnul do obličejové části hlavy, v důsledku čehož se vyvrátil zády na podlahu, čímž poškozenému F. C., mimo škody ve výši 1 990 Kč vzniklé poškozením řetízku na krk a mobilního telefonu zn. Apple iPhone 4, způsobili vícečetné zhmoždění obličeje a povrchní tržnou ránu levého ušního boltce, tj. lehká poranění s dobou léčení v délce do sedmi dnů, přičemž jen shodou šťastných okolností, v důsledku našlápnutí a kopů vedených obžalovanými J. M. a J. Š. do oblasti hlavy nedošlo ke vzniku nepoměrně závažnějších poranění, zejména zhmoždění mozku a krvácení do dutiny lební,

obžalovaní J. G. a J. Š.

4) v době od 2:40 hodin do 2:45 hodin v prostorách kulečnickové herny umístěné v prvním patře zábavního střediska M. fyzicky napadli poškozeného L. H., a to tak, že jej obžalovaný J. G. levou rukou udeřil do obličejové části hlavy a pravou rukou do tváře s tím, že v tentýž okamžik jej obžalovaný J. Š. nejprve dvakrát pěstí pravé ruky a okamžitě poté dvakrát loktem udeřil do oblasti hlavy, načež se poškozený s obžalovaným J. Š. navzájem uchopili a přetahovali, přičemž ho obžalovaný J. Š. pěstí pravé ruky jednou silně udeřil do obličeje a rovněž se jej do obličeje pokoušel zasáhnout svým čelem, kdy poté, co posledně jmenovaný obžalovaný i poškozený společně upadli na podlahu, uchopil jej obžalovaný J. Š. za ruce, načež k ležícímu poškozenému přistoupil obžalovaný J. G., který ho dvakrát pravou nohou kopnul do hlavy a obžalovaný J. Š. nejméně čtyřikrát pěstí a sedmkrát loktem udeřil do oblasti hlavy, kdy následně k ležícímu poškozenému opětovně přistoupil obžalovaný J. G. a pravou nohou jej dvakrát kopnul do oblasti hlavy, čímž poškozenému L. H., mimo škody ve výši 450 Kč vzniklé poškozením košile, způsobili tržně zhmožděnou ránu nad horním rtem vlevo zasahující až k nosnímu vchodu o délce 3 cm, tj. středně těžké poranění s dobou léčení v délce 7-10 dnů, přičemž jen shodou šťastných okolností, v důsledku kopů vedených obžalovaným J. G. do oblasti hlavy, nedošlo ke vzniku nepoměrně závažnějších poranění, zejména zhmoždění mozku a krvácení do dutiny lební,

obžalovaný J. M.

5) v době od 2:40 hodin do 2:45 hodin v prostorách kulečnickové herny umístěné v prvním patře zábavního střediska M. fyzicky napadl poškozeného O. B. a to tak, že jej pěstí pravé ruky třikrát rychle za sebou uhodil do hlavy, v důsledku čehož poškozený upadl na podlahu s tím, že v jeho dalším napadání mu zabránil na místě přítomný A. Š., čímž poškozenému O. B., mimo škody ve výši 1 210 Kč vzniklé poškozením mobilního telefonu zn. Apple iPhone 4S, způsobil modřinu na očnici, tj. lehké poranění s dobou léčení v délce 3-5 dnů,

obžalovaný J. G.

6) v době od 2:40 hodin do 2:45 hodin v prostorách kulečnickové herny umístěné v prvním patře zábavního střediska M. fyzicky napadl poškozeného M. H., a to tak, že v okamžiku, kdy se jmenovaný poškozený snažil zabránit obžalovanému J. Š. v útoku na L. H., udeřil poškozeného jedenkrát pěstí do obličeje, čímž mu způsobil tržně zhmožděnou ránu nad horním rtem vlevo zasahující až k nosnímu vchodu o délce 3 cm, tj. středně těžké poranění s dobou léčení v délce 7-10 dnů,

obžalování J. M. a J. Š.

7) v době od 2:40 hodin do 2:45 hodin v prostorách kulečnickové herny umístěné v prvním patře zábavního střediska M. fyzicky napadli poškozeného A. Š. a to tak, že v okamžiku, kdy se jmenovaný poškozený snažil zabránit v napadání O. B., obžalovaný J. M. jej uchopil, v důsledku čehož společně upadli na podlahu, načež jakmile se postavili a při vzájemném postrkování a držení se přesunuli do zadní části herny, zde k poškozenému přistoupil také obžalovaný J. Š., který se jej pokusil dvakrát udeřit hlavou, čímž poškozenému A. Š. způsobili zhmoždění měkkých tkání v oblasti očí, tj. lehké poranění s dobou léčení v délce 5-7 dnů.

3. Obžalovaný J. G. byl odsouzen podle § 145 odst. 2, § 43 odst. 1, § 58 odst. 1, 5 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků. Podle § 82 odst. 2 a § 48 odst. 4 písm. h) tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo zdržet se v průběhu zkušební doby požívání alkoholických nápojů nebo jiných návykových látek. Podle § 84 tr. zákoníku byl nad obžalovaným vysloven dohled.

4. Obžalovaný J. Š. byl odsouzen podle § 145 odst. 2, § 43 odst. 1, § 58 odst. 1, 5 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků. Podle § 82 odst. 2 a § 48 odst. 4 písm. h) tr. zákoníku byla obžalovanému uložena povinnost zdržet se v průběhu zkušební doby požívání alkoholických nápojů nebo jiných návykových látek. Podle § 84 tr. zákoníku byl nad obžalovaným vysloven dohled.

5. Obžalovaný J. M. byl odsouzen podle § 145 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků.

6. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli poškození Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, se sídlem J., O.-V., Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR se sídlem O., P. 3, regionální pobočka O., pobočka pro Moravskoslezský, Olomoucký a Zlínský kraj se sídlem M. nám., O. - M. O., a O. B., trvale bytem Z., N. J., odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

II. Odvolání

7. Proti tomuto rozsudku podal odvolání státní zástupce a směřoval je v neprospěch všech obžalovaných do výroku o vině i trestu. Pokud jde o výrok o vině, má za to, že soud prvního stupně oproti podané obžalobě vypustil právní kvalifikaci jednání obžalovaných podle § 145 odst. 2 písm. h) tr. zákoníku, a nehodnotil tak jednání obžalovaných jako jednání ze zavrženíhodné pohnutky. Bylo prokázáno, že jednání obžalovaných vůči poškozeným bylo vedeno snahou pomstít se za předchozí potyčku, dokonce sami obžalovaní se k takovému motivu doznávají. Takovýto záměr obžalovaných je nutno považovat za pomstychtivý a v tomto smyslu je třeba jej podřadit pod pojem zavrženíhodné pohnutky, jak má na mysli právě ustanovení § 145 odst. 2 písm. h) tr. zákoníku. Jednání obžalovaných ani nelze odůvodnit okamžitým afektem, když samotný útok proti poškozeným byl proveden až po uplynutí určitého času od úvodního konfliktu. S ohledem na toto pochybení pak nelze souhlasit ani s

druhem a výši trestů uložených obžalovaným. Tyto tresty považuje státní zástupce za nepřiměřeně mírné, když vzal v úvahu charakter jednání obžalovaných, zejména jeho agresivní a razantní způsob napadání poškozených, i tu skutečnost, že k závažnějším následkům na zdraví poškozených nedošlo toliko shodou šťastných okolností. Ani poměry na straně samotných obžalovaných pak neodůvodňují postup ve smyslu § 58 odst. 1, 5 tr. zákoníku. Odvolatel tedy navrhl zrušení napadeného rozsudku s tím, že bude nově rozhodnuto o vině obžalovaných, pokud jde o trestný čin těžkého ublížení na zdraví i podle § 145 odst. 2 písm. h) tr. zákoníku, jinak shodným způsobem, jak učinil nalézací soud, a obžalovaným budou nově vyměřeny tresty nepodmíněné při spodní hranici zákonné trestní sazby § 145 odst. 2 tr. zákoníku se zařazením do věznice s ostrahou.

III. Důvodnost odvolání

8. Z obsahu spisového materiálu bylo zjištěno, že opravný prostředek byl podán oprávněnou osobou podle § 246 odst. 1 písm. a) tr. ř., v zákonné lhůtě dle § 248 odst. 1 tr. ř. a svým obsahem splňuje i podmínky ustanovení § 249 tr. ř. Nebyl tak důvod k postupu dle § 253 tr. ř., a vrchní soud tedy podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, když k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, mohl přihlédnout, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno, a dospěl k následujícím závěrům.

9. Pokud jde o skutková zjištění nalézacího soudu, je nutno mít za to, že tento soud provedl dostatečně obsáhlé dokazování, na jehož základě mohl přijmout objektivní skutkové závěry. Přitom respektoval ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., provedené důkazy hodnotil řádně, jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, v souladu s pravidly formální logiky a k takovému způsobu provádění a hodnocení důkazů nemá výhrady ani odvolací soud a skutkové závěry nalézacího soudu v plném rozsahu respektuje. Je třeba zdůraznit, že samotné žalované jednání obžalovaní v plném rozsahu doznali, jejich doznání není osamocené, ale plně koresponduje i s ostatními důkazy ve věci provedenými, kdy zejména je třeba zmínit výpovědi poškozených a kamerové záznamy z místa činu, které jednání obžalovaných plně objektivizují. Pokud pak jde o způsobené následky na zdraví poškozených, je třeba poukázat na závěry znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie a odvětví soudního lékařství, z nichž jsou zřejmé mechanismy, kterými byla jednotlivá poranění poškozených způsobena, intenzita jednotlivých útoků proti jejich tělesné integritě, fakticky utrpěná konkrétní zranění i následky, které reálně na zdraví poškozených hrozily právě v souvislosti se způsobem jejich napadení, konkrétních míst, kam jednotlivé útoky na jejich těle směřovaly, jakým způsobem a intenzitou byly vedeny apod. I tyto závěry zpracovaných znaleckých posudků plně korespondují s důkazy výše uvedenými a jsou s nimi v souladu. Pokud pak jde o trestní odpovědnost jednotlivých obžalovaných z pohledu jejich přičetnosti, byly vypracovány znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, z nichž je zřejmé, že žádný z obžalovaných v době páchaní trestné činnosti netrpěl duševní poruchou, každý je schopen chápat smysl trestního řízení i uložený trest, přičemž z hlediska jejich pobytu na svobodě není navrhováno žádné ochranné opatření, když takovýto pobyt není z lékařského hlediska pro společnost nebezpečný. U žádného z obžalovaných nebyl prokázán sklon ke zneužívání návykových látek, přičemž v době spáchání skutku se obžalovaní nacházeli v různých stupních opilosti, tato opilost však žádným podstatným způsobem neovlivnila u jednotlivých obžalovaných schopnost ovládat své jednání a plně rozpoznat jeho nebezpečnost.

10. Jestliže po skutkové stránce nemá odvolací soud k napadenému rozhodnutí žádných výhrad, musí konstatovat, že oproti tomuto rozhodnutí považuje žalované jednání obžalovaných za jediný skutek spáchaný obžalovanými ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. V této souvislosti je si odvolací soud vědom rozhodnutí NS SSR, sp. zn. [5 Tz 36/79](#) uveřejněné pod č. 40/1980 Sb. rozh. tr., má však za to, že v nyní projednávaném případě jde o odlišnou situaci, zejména pokud jde o úmysl pachatelů již od počátku na základě předchozího souhlasného rozhodnutí všech jediným jednáním

napadnout více osob a způsobit jim újmu na zdraví, a nikoliv o postupné rozhodnutí a přijetí úmyslu napadnout další osobu po skončení útoku na osobu jinou, jak je uvedeno v označeném rozhodnutí NS SSR.

11. Za jeden skutek lze považovat takové projevy vůle pachatele navenek, které jsou pro následek rozhodný z hlediska trestního práva kauzální za situace, pokud jsou zahrnuty i zaviněním. Podstatu samotného skutku tvoří jednání, které je příčinou konkrétního relevantního následku. Takový následek musí být pak znakem některého konkrétního trestného činu, přičemž k jednání pachatele musí přistoupit i zavinění, když je nutné, aby bylo pachatelem jednáno v té formě zavinění, která je relevantní pro příslušnou skutkovou podstatu trestného činu. Takové jednání pachatele, které je možné hodnotit jako jediný skutek, je spácháno jednorázovým aktem. V projednávané věci bylo objektivně zjištěno, a vyplývá to i z návětí skutkové věty výroku napadeného rozsudku, že obžalovaní se poté, co A. K. a J. G. byli účastni potyčky v zábavním středisku M. v N. J., vzájemně dohodli, že za vzájemné součinnosti půjdou tuto záležitost s osobami, které měly být účastny na konfliktu A. K. a J. G., vyřešit s úmyslem pomstít se za napadení těchto jmenovaných. Přitom bylo nepochybně zjištěno, že vůči těm, kteří napadli spoluobžalovaného G. a K., příp. vůči dalším osobám, které se do očekávaného konfliktu zapletou, použijí fyzické násilí a v podstatě si touto jednorázovou akcí, v jejímž rámci předchozí konflikt fyzickým útokem proti těm, kteří jej měli vyvolat a způsobit, vyřídí. Jak vyplývá i z provedených důkazů, nebyla dohodnutá žádná míra úrovně násilí či způsobu útoku, který bude veden proti poškozeným, a v tomto směru také nalézací soud správně dovodil, že obžalovaní si museli být v plné míře vědomi za dané situace všech následků, které mohli způsobit, a museli být tedy nutně srozuměni s ohledem na způsob, jakým útok proti poškozeným vedli, i s tím, že mohou těmto osobám způsobit závažná poranění. Přitom byli obžalovaní jako pachatelé vedeni při svém jednání předchozí dohodou, jednotlivím záměrem, společným úmyslem i motivem, který směřoval k dosažení společného cíle, tedy konkrétního porušení zájmu chráněného trestním zákonem, v tomto případě zájmem na lidském zdraví a zachování veřejného pořádku s tím, že bude současně takové porušení zájmu způsobeno více osobám. V tomto směru tedy nepochybně obžalovaní jednali jako spolupachatelé, šlo tedy o společné jednání ve smyslu ustanovení § 23 tr. zákoníku, navíc v rámci útoku proti poškozeným jednali obžalovaní v součinnosti či postupně ve vzájemné návaznosti, a jejich jednání tak ve svém celku tvořilo skutkovou podstatu stejného trestného činu, v daném případě podle § 145 a § 358 tr. zákoníku. Pokud jde o konkrétní právní kvalifikaci jednání obžalovaných, je třeba ještě ve vztahu k ustanovení § 23 tr. zákoníku zdůraznit, že k naplnění pojmu spolupachatelství není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou, stačí i částečné přispění, jen když je vedeno stejným úmyslem jako činnost ostatních pachatelů a takové přispění je i samotnou složkou děje tvořícího ve svém celku trestné jednání. Spolupachatelé trestného činu ublížené na zdraví odpovídají za celý následek společného jednání bez ohledu na okolnost, jaké konkrétní dílčí zranění bylo způsobeno konkrétním dílčím útokem toho kterého pachatele, a také bez ohledu na okolnost, že byl rozdíl v intenzitě jednání jednotlivých spolupachatelů. K takovéto situaci nepochybně došlo právě v projednávané věci, kdy obžalovaní svým jednáním jednoznačně naplňovali dohodnutý cíl, totiž vypořádat se fyzicky s účastníky předchozího konfliktu s částí obžalovaných, a to v rámci jediného jednání zahrnujícího prostě fyzické napadení poškozených v jednom časovém úseku, na jednom místě, shodným způsobem provedení a s tímž motivem či pohnutkou jejich jednání, kdy tímto svým jednáním od počátku sledovali předem pojatý stejný cíl. Přitom spolupachatelství nevylučuje, aby bylo spácháno i ve stadiu přípravy či pokusu, nemusí tak tedy být toliko ve stadiu dokonání trestného činu. Každý ze spolupachatelů pak odpovídá tak, jakoby trestný čin spáchal sám. Každý ze spolupachatelů v dané věci si s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti byl nepochybně vědom, že jednání jeho i ostatních směřuje ke spáchání trestného činu společným jednáním a byl s tím srozuměn. S ohledem na způsob napadení některých poškozených (v konkrétním případě šlo např. o kopy do hlavy, nášlapy na hlavu, razantní vícečetné údery pěstí do obličeje, pokusy o tzv. čelíčka apod.) je také nepochybné, že obžalovaní přinejmenším byli srozuměni s následky, které mohou poškozeným způsobit, a v tomto směru lze bez jakýchkoliv

pochybností dovést přinejmenším event. úmysl dle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku ve vztahu k základní skutkové podstatě ustanovení § 145 odst. 1 tr. zákoníku. Ve vztahu k ustanovení § 358 odst. 1 tr. zákoníku je nutno dovést úmysl přímý dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Odpovědnost každého z obžalovaných jako spolupachatelů ve vztahu k okolnostem podmiňujícím použití vyšší trestní sazby, tedy ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě ustanovení § 145 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, odvolací soud rovněž u každého ze spolupachatelů posoudil samostatně v závislosti na jeho zavinění ve smyslu § 17 tr. zákoníku. I zde odvolací soud dospěl k závěru, že odpovědnost ve vztahu k použití vyšší trestní sazby je u jednotlivých obžalovaných dána, když nepochybně byli všichni přinejmenším srozuměni s tím, že jejich společný jednotný útok je veden proti více osobám ve smyslu § 145 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Zde opět odvolací soud užil tuto právní kvalifikaci, když má za to, že čin obžalovaných směřující vůči poškození více osob byl spáchán jedním skutkem, za týchž skutkových okolností, jak jsou popsány již výše. Tyto skutečnosti tak byly důvodem pro kasaci napadeného rozsudku v celém jeho rozsahu ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř., přičemž pak odvolací soud nově ve věci rozhodl za podmínek ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. Jak vyplývá již z výše uvedeného, odvolací soud plně akceptoval veškeré skutkové závěry přijaté nalézacím soudem, v tomto směru do přijatých závěrů žádným způsobem nezasahoval a přejal je do svého nového rozhodnutí, což mohl učinit, aniž by ve věci některé důkazy zopakoval či provedl důkazy další.

12. Pokud pak jde o samotné odvolání státního zástupce ve věci, směřoval je tento odvolatel proti výroku o vině i trestu, avšak své výtky směřoval do jiných oblastí, než jak o nich výše pojednává odvolací soud. Ten tak své rozhodnutí učinil na základě tzv. nevytýkaných vad, které však dle jeho názoru měly rozhodující vliv na posouzení věci ve smyslu § 254 odst. 1 tr. ř. Samotné výtky odvolatele směřují do skutečnosti, že nalézací soud neposoudil jednání obžalovaných ve smyslu § 145 tr. zákoníku i jako jednání ze zavrženíhodné pohnutky dle odst. 2 písm. h) uvedeného ustanovení. Argumentuje tím, že obžalovaní jednali z pomsty za předchozí napadení A. K. a J. G., a pomstychtivost jako takovou lze nepochybně podřadit pod zavrženíhodnou pohnutku pachatele. Obecně se lze s takovým závěrem ztotožnit, je však nutno konstatovat, že za zavrženíhodnou pohnutku je nutno považovat takovou pohnutku, která je v příkrém rozporu s morálkou, svědčí o morální zvrhlosti, bezcitnosti, bezohledném sobectví apod. Takový charakter nelze přičítat pohnutkám, které mají podklad v přirozených citech člověka nebo ve vztahu okamžitého afektu, napětí, osobních vztazích apod. Byť samozřejmě nelze vyloučit určitý prvek msty na straně obžalovaných jako reakci na předchozí jednání poškozených vůči části z nich, nemá odvolací soud za to, že tato snaha pomstít jednání jiných osob vůči kamarádům dosahuje takové intenzity, aby ji bylo možno považovat za zavrženíhodnou pohnutku ve smyslu zákona. Nešlo sice v jednání obžalovaných o okamžitý afekt, nepochybně však šlo o přímou reakci na konflikt, který měli dříve spoluobžalovaní G. a K. s cílem ihned vyřešit tento konflikt za situace, kdy byli navíc obžalovaní posílení alkoholem a nepochybně se jako skupina více osob cítili silnější a schopnější celý konflikt řešit. Toto zjištění pochopitelně nemůže jednání obžalovaných omluvit, ale s přihlédnutím k dosavadnímu způsobu života obžalovaných, kdy jde o osoby netrestané, bezúhonné, k nimž nebylo zjištěno závažnějších negativních skutečností, však odvolací soud nedovozuje, že by z jejich strany šlo o jednání svědčící o morální zvrhlosti, bezcitnosti apod., a že tedy pohnutka, se kterou celé jednání vůči poškozeným vedli, nedosahuje intenzity, pro kterou by měla být považována za zavrženíhodnou ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení. Proto v tomto smyslu nebylo oprávněnému prostředku státního zástupce vyhověno a jednání obžalovaných bylo posouzeno tak, jak je zřejmé z výroku tohoto rozsudku, a to v podstatě způsobem, jakým rozhodl i nalézací soud, když u obžalovaného M. s přihlédnutím k posouzení jeho jednání jako spolupachatele dle § 23 tr. zákoníku bylo jeho jednání podle § 145 tr. zákoníku posouzeno i jako jednání vůči více osobám podle odst. 2 písm. a) uvedeného ustanovení. S ohledem na skutečnost, že nenastal takový závažný následek u žádného z poškozených, který by bylo možno považovat za těžké ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 tr. zákoníku, bylo jednání obžalovaných posouzeno s ohledem na výše uvedené jako jednání ve stadiu pokusu podle §

21 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž jednání obžalovaných bylo posouzeno i jako naplnění skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku spáchané v jednočinném souběhu s trestným činem, resp. pokusem trestného činu podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť svým jednáním tak obžalovaní, když se dopustili fyzického napadení jiných osob, a to veřejně, tedy před více osobami a na místě veřejnosti přístupném, v objektu zábavního střediska M., nepochybně uvedenou skutkovou podstatu trestného činu opět jako spolupachatelé naplnili.

13. Pokud jde o otázku trestů, do této části rozsudku soudu prvního stupně směřoval opět opravný prostředek státního zástupce, když ten považoval uložené tresty za mírné a neodpovídající ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř. Faktem zůstává, že obžalovaní se dopustili závažného jednání, kdy použili intenzivní fyzické násilí vůči více osobám, a jenom díky souhře náhod, bez jejich vlastního přičinění, nedošlo na straně poškozených k závažnému poškození zdraví, které s ohledem na způsob jejich napadení reálně hrozilo. Tuto skutečnost nelze žádným způsobem vyvrátit či změnit. Na druhé straně vážil odvolací soud v rámci svého rozhodnutí i všechny další skutečnosti, zejména osoby všech obžalovaných a možnosti jejich nápravy, jejich dosavadní způsob života, poměry na jejich straně, postoj k trestné činnosti i jejím následkům. V tomto směru je třeba konstatovat, že v osobách obžalovaných jde o osoby bezúhonné, k nimž nebylo zjištěno závažnějších výhrad. Pokud se v dřívější době obžalovaní G. či Š. účastnili fyzických konfliktů, pak jde o záležitosti několik let staré, a nelze tak přijmout závěr o tom, že by sami fyzické konflikty vyhledávali, provokovali a v tomto směru by šlo o jakousi součást jejich života. Je třeba také přihlídnout k tomu, že obžalovaní svoji trestnou činnost oznámili, v plném rozsahu doznali, trestné činnosti litovali, a jak vyplývá z jejich vyjádření, jsou si plně vědomi i následků, které v důsledku napadení poškozených mohly být způsobeny. Sami se také každý z nich podíleli na úhradě způsobené škody, kterou konkrétní poškození uplatnili v průběhu trestního řízení. Poškozeným se za své jednání omluvili, a je tak zřejmé, že již projednání věci před soudem mělo pro další vývoj řádného života obžalovaných svůj pozitivní vliv. Odvolací soud samozřejmě nepřeceňuje tento postoj obžalovaných v projednávané věci, nepochybně však svědčí o tom, že si obžalovaní alespoň uvědomují důsledky svého jednání i případné důsledky obdobného jednání v budoucnu. Je třeba i samotným obžalovaným zdůraznit, že pokud soud užije dobrodiní zákona ve smyslu ustanovení § 58 odst. 1, 5 tr. zákoníku a ukládá obžalovaným trest pod spodní hranicí zákonné trestní sazby ustanovení § 145 odst. 2 tr. zákoníku jako činu nejprísněji trestného, když je trest ukládán jako trest úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 tr. zákoníku, pak jde o jakousi hraniční situaci a obžalovaní by měli šanci, která je jim tímto způsobem dána, plně využít. Odvolací soud pak postupoval obdobně, jak již učinil i soud nalézací, a vycházel i z jeho závěrů uvedených zejména na str. 27 napadeného rozsudku. Obžalovaným bylo umožněno prokázat, že jsou schopni řádného života, což také budou muset doložit v rámci stanoveného dohledu po celou dobu maximální možné zkušební doby podmíněného odsouzení i za situace omezujících opatření ve smyslu § 48 odst. 4 písm. h) tr. zákoníku. Pokud jde o výměru trestů, byly uloženy obžalovanému G. a Š. shodné tresty, jak učinil již nalézací soud, když, jak je již výše uvedeno, považuje i odvolací soud tyto tresty za dostatečné, naplňující výchovnou funkci trestu a plně schopné dostát účelu trestu ve smyslu § 38 a § 39 tr. zákoníku. U obžalovaného M., s přihlídnutím ke shodné právní kvalifikaci jeho jednání, jak vyplývá z výše uvedeného, jak nově učinil odvolací soud, pak nově uložil trest shodný s tresty uloženými obžalovanému G. a Š., když se dopustil téže trestné činnosti prakticky ve stejném rozsahu a stejným způsobem jako tito spoluobžalovaní a z hlediska individualizace trestu není třeba jej žádným způsobem od ostatních spoluobžalovaných odlišovat. V rozhodnutí nalézacího soudu shledal odvolací soud pochybení, pokud jde o užití § 82 odst. 1 a § 82 odst. 2 tr. zákoníku při ukládání trestů obžalovaným, když byl již nalézacím soudem ukládán trest s podmíněným výkonem za současného vyslovení dohledu nad obžalovanými, a proto v tomto smyslu mělo být při stanovení zkušební doby a přiměřených omezení užito ustanovení § 85 odst. 1 a § 85 odst. 2 tr. zákoníku související přímo s podmíněným odkladem výkonu trestu odnětí svobody s dohledem. Toto pochybení pak napravil odvolací soud v rámci svého nového rozhodnutí ve věci, přičemž jako nadbytečné vypustil a znovu již neuváděl v rámci výroku o trestu i povinnosti pachatele, kterému byl uložen dohled ve smyslu § 50

tr. zákoníku tak, jak v napadeném rozhodnutí učinil bezdůvodně nalézací soud.

14. Protože byl napadený rozsudek odvolacím soudem zrušen ve výroku o vině a v této souvislosti musely být zrušeny i výroky na něj navazující, musel odvolací soud nově rozhodnout, i pokud jde o výrok o náhradě škody, v tomto směru jako správný zopakoval a převzal výrok učiněný již nalézacím soudem, když akceptuje i jeho odůvodnění.